

СВЕТОСЛАВ МИНКОВ
СЛЕД ДЕВЕТ МЕСЕЦА

chitanka.info

Та ви разправам, братя мои: никой от нас не е паднал на тая земя от небето. Лъжа е и легендата за щъркела, който разнасял с червения си клюн малките плачливи бебета по къщите. Нашето явяване на бял свят не е нищо друго освен благополучния край на един биологичен процес с премеждия или, по-точно казано, всеки от нас е внезапно отронен плод от грамадното дърво на живота — един малко горчивичък, малко киселичък плод, който плясва така безцеремонно бащата и майката по носа, че дълги години наред те стоят зашеметени от удара и все не могат да разберат: щастливи ли са, или са нещастни.

Не ще и дума, че раждането на човека е събитие от голямо значение. Самите звезди дори нагласяват вървежа си тъй в небесния планетариум, че определят с непогрешима точност какъв ще бъде новият човек: вагабонтин или фабрикант, учител по гимнастика или продавач на фъстъци. За оплоденото семейство пък очакването на отрочето е, тъй да се рече, един презабавен ребус, в отгатването на който взема участие цял род, с лелите и братовчедките, с чичовците и сваковците, с етървите и балдъзите и с безброй още далечни и близки роднини, които зарязват всичката си работа и се превръщат в доброволни оракули в името на естествения прираст на населението.

— Момче ще бъде — казват едни, като гледат любопитно корема на майката, без да изпитват нито най-малко стеснение от това свое невинно нахалство.

— Не, само при момиче се явяват петна по лицето — твърдят други и веднага сразяват противниците си с проверени примери от живота, където петната били най-доброто указание при определяне пола на бъдещия човек.

А майката, представете си, слуша най-спокойно тия разговори, сякаш те не се отнасят за нея и за детето, което тя очаква. Седи невъзмутимо на стола си и бродира някаква пелена със сини конци, шие лигавче с глава на петленце и от време на време се прозява от досада. По инстинкт или просто от засегнато честолюбие тя вярва, че рожбата ѝ ще бъде мъжка, и тая нейна вяра се засилва всеки ден от заканите на бащата, който заявява открито, че ще изпрати бебето в яслите, ако то, не дай боже, излезе момиче.

— Аз — настоява честолюбивият баща — искам продължение на потомството! Фамилията Печигаргови не бива да изчезва от лицето на земята!

И сред кипежа на тия паметни семейни сценички, в разгара на тоя странен ясновидски турнир — през някоя тиха привечер, когато късните продавачи на боза започват да пеят като ходжи из улиците — майката усеща внезапно, че съдбоносният час е настъпил. Тогава лампите в цялата къща светват, върху кухненската печка засъскват големи съдове със студена вода, която скоро завира и замъглява кухнята с пара, бабата забравя ревматизма си и се спуща да извади неизбежния за обстановката реквизит — купеното преди няколко дни корито, — дядото се взира глупаво във вечерния вестник, ала мисълта му лети другаде и разсеяният му поглед минава набързо през събитията в Абисиния, през рекламите за пудра, през подлистника с детективния роман, докато най-сетне той скача нетърпеливо от мястото си и отива да види какво става. В същото време бащата слага накриво шапката си и изхвърква от къщи. А майката обикаля бавно от стая в стая, хваща се за облегалото на всеки стол и скимти с прехапани устни.

Ала ето че след половин час бащата се връща като победител. По лицата на всички засияват доволни усмивки. Той не е сам. С него иде акушерката, която още от вратата започва да пуца шеги и създава някакво цирково настроение у подплашеното семейство. Тая дипломирана клюкарка с космата брадавица на бузата и с голяма тежка чанта в ръка потупва окуражително родилката по рамото и я уверява, че всичко ще се свърши благополучно, че една нейна клиентка например родила, както си приказвала за туршията, и чак когато бебето заплакало в краката ѝ, тя разбрала, че се е освободила от бременност. След тоя ловджийски анекдот акушерката съобщава съвсем поверително още цяла дузина най-скандални сплетни от четирите краища на града.

Както и трябва да се очаква, думите на акушерката оказват своето чудесно въздействие върху родилката, която престава да усеща всякакви болки. Ала, за съжаление, това нейно състояние на притъпяване е твърде краткотрайно. Изведнъж болките се усилват и зачестяват — на три минути, на две минути, на една минута — и паниката е вече неизбежна. Майката ляга на кревата и се завива с юрган. Сега не помагат никакви приказки, макар че изобретателната акушерка се зачервява до припадък от бъбрене и се превръща в някаква неугасима ракета от остроумия, която експлодира

непрекъснато. Новият човек предявява своето законно право на освобождение и иска да се покаже час по-скоро на бял свят.

— Убийте ме! Не мога да търпя повече! — крещи обезумялата от мъки майка, като хапе юргана и стиска със страшна сила всеки предмет, който ѝ попадне в ръката.

Тоя вик, пълен с толкова трагична безпомощност, сепва бащата — мълчаливия и кротък виновник за очакваното радостно събитие. Той побягва отново навън и по едно време довежда лекаря, който поздравява присъстващите с невъзмутимо спокойствие и влиза като стар познайник при родилката.

* * *

И тъй, братя мои, да се почерпим сега за здравето на новороденото. Лошото мина, остана само хубавото. Майката, която беше с единия крак в гроба, е спасена, бабата и дядото не могат да си намерят място от радост, а честолюбивият баща ликува от щастие и де кого срещне на улицата, бърза да му се похвали:

— Приемам поздравления! Роди ми се дете!

— Тъй ли? Хайде честито да е! Момче? Момиче?

— Момче, разбира се! — отвръща гордо бащата, с патриархалното съзнание, че е осигурил безсмъртието на Печигарговия род.

От тоя ден нататък къщата на щастливите родители се превръща в някакъв чуден паноптикум, където от сутрин до вечер се точат на поклонение пред бебето безброй роднини, близки, познати, та дори и непознати. Всички носят торти, бонбони и някакви съмнителни домашни курабийки, които са правени уж с ванилия, а пък като ги хапнеш, ти замирисват на газ. Ведно със сладкишите гостите поднасят с подчертана скромност и цял куп дребни подаръци: шапчици, дрешчици, ризички, престилчици и всевъзможни още подробности от бебешкия тоалет.

— Боже, колко хубаво е изработена! — примира във фалшив възторг майката, разгънала от учтивост някоя съвсем проста плетена пелеринка.

— Ама то било гениално дете бе! Гледай го ти какво чело има! — обажда се един сух, възстар господин със силно изпъкнала адамова ябълка, която създава кошмарното впечатление, че притежателят ѝ има и на шията си нос.

— Челото нищо не е! — забелязва самодоволно дядото. — Чакайте само да го разповия, да му видите вие пръстите на ръцете! Аз, знаете, и в Будапеща съм бил, ама, право да си кажа, такива пръсти за пръв път виждам!

— Колко килограма се роди?

— Пет и три четвърти. Докторът каза, че такава едро дете било съвсем рядко явление.

— Тю-тю-тю! Да не го урочасате! — намесва се ревниво бабата, като покрива главата на спящото си внуче с кърпа и отстранява зрителите назад.

— Е, какво решихте? На кого ще го кръстите?

Тоя въпрос внася известен смут сред ощастливеното семейство, тъй като родителите са на различни мнения за името на новия човек. Ала въпреки туй бащата все пак взема пръв думата.

— Аз — започва той — смятам, че трябва да се придържаме о традицията и да кръщаваме децата си с имена, които съществуват вече в рода ни. По тоя начин ние ще засвидетелствуваме уважението си към по-старите от нас, а, от друга страна...

— Глупости! — прекъсва го майката и го стрелва с язвителен поглед. — Значи, ако дядото на някого, да речем, е носил някакво идиотско име, същото това име ще трябва да се лепне и на детето, на неговия внук? Отгде-накъде? Що за предразсъдъци наистина?

— Защо не, защо не, госпожо? Името не прави човека! — заявява някакъв неизвестен мъдрец, седнал на канапето.

— Тъкмо обратното, човекът прави името! — пояснява друг, още по-малко известен мъдрец от първия.

— Не, аз държа за модерните, звучни имена и за нищо на света не ще отстъпя! — усмихва се престорено майката в желанието си да осуети готвеното срещу нея настъпление.

Разбира се, когато гостите се разотидат един по един и съпрузите останат насаме, спорът се подхваща наново, при закрити врата, ала тоя път вече с истинско ожесточение.

— По дяволите и вуйчо ти, и наследството му! — озъбва се готовата за подвиг майка. — Предпочитам да оставя детето си некръстено, отколкото да го направя за цял живот нещастно с това отвратително име Амфитрион!

— Детето ти ли? — ръмжи бащата. — Че това дете е толкова твое, колкото и мое!

— Нищо подобно! Аз съм го родила, аз ще му избира име!

— Тъй! Да не си го родила от въздуха? Аз, значи, не съм вземал никакво участие в тая работа, така ли?

— Повече нищо не ме интересува! Нека вуйчо ти Амфитрион си осинови някое дете от яслите и ако ще дори, да му вика галено Триончо! Моето дете няма да носи неговото име и туй то!

— Да, но детето от яслите ще замине за чужбина и ще стане инженер, а нашето нека дреме в данъчното управление като прост писар заради твоите глупави фантазии!

— Я ми кажи ти, миличък, като приказваш за фантазии, спомняш ли си какво ми разправяше едно време, преди сватбата? Да сме си вземели богати кумове, че да ни купят спалня? Добре, взехме си богати кумове, но де ти е спалнята? Какво ни купиха твоите прочути богаташи? Шест чашки за кафе и един капан за мишки! Това им беше всичкият подарък. А вуйчо ти, какъвто е скъперник, и толкова няма да даде, та ако щеш да кръстиш не едно, а дванайсет деца на негово име!

И както става твърде често при подобни случаи, братя мои, бащата примигва на парцали и решава да отстъпи, защото се чувствава победен.

Тогава малката човешка ларва, повита в пелени и сложена като Мойсея в кошница, бива записана на следния ден в общинските регистри под името Благоцвет, за безкрайно удоволствие на своята поетична майка.

И Благоцвет Печигаргов навлиза, тъй да се каже, в живота — отначало с биберонче, после с дрънкалка, след това с велосипедче, докато минат години и той се изгуби сред пъстрия мравуняк от човешки същества, безличен и незнаен като милионите свои събрата, които са били посрещани също тъй триумфално на белия свят.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.